

MINISTER ZDROWIA

MZ-PZ-RM-079-4653-7/DS/09

Warszawa,2009...05...26.....

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 29. 05. 09.
nr 3148
ni.podpis.

SEKRETARZ
Biuro Prac Senackich
2009/1.05.09
podpis.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez senator Krystynę Bochenek przesłane przy piśmie z dnia 13 maja 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1619/09, w sprawie wykonywania przez kobiety zawodu: ratownik medyczny, uprzejmie wyjaśniam.

Wymagania dla ratowników medycznych określone zostały w ustawie z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.). Przepisy powyższej ustawy w żaden sposób nie odnoszą się do kwestii ukierunkowania wykonywania tego zawodu na konkretną płęć. W tym miejscu należy podkreślić, iż zarówno kobiety jak i mężczyźni mają równe prawo do zatrudnienia i awansów oraz do jednakowego wynagradzania za pracę. Powyższe uprawnienia wynikają z Konstytucji RP i inne przepisy oraz działania nie mogą stać w sprzeczności z tymi uprawnieniami. W tej sytuacji odmowa zatrudnienia w zakładzie opieki zdrowotnej kobiet, bez podania innego uzasadnienia niż płęć kandydata na pracownika, nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawnych.

Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z art. 44 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) kierownik zakładu opieki zdrowotnej ponosi odpowiedzialność za zarządzanie publicznym zakładem opieki zdrowotnej, natomiast nadzór nad realizacją zadań kierownika sprawuje organ założycielski zakładu opieki zdrowotnej.

Jednocześnie informuję, że Minister Zdrowia przekazał Wojewodom pismo Pani Elżbiety Radziszewskiej, Sekretarza Stanu, Pełnomocnika Rządu ds. Równego Traktowania, w sprawie niezatrudniania przez stacje pogotowia ratunkowego kobiet – ratowników medycznych, z uprzejmą prośbą o skierowanie do dysponentów zespołów ratownictwa medycznego pisma informującego, iż nie istnieją podstawy prawne uzasadniające odmowę zatrudnienia w stacji pogotowia ze względu na płęć. Odnosząc się natomiast do kwestii przepisów prawnych regulujących zatrudnianie kobiet przy niektórych pracach informuję, że wykaz prac został określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1996 r. w sprawie wykazu prac szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia kobiet (Dz. U. Nr 114, poz. 545 i z 2002 r. Nr 127, poz. 1092) stanowi wdrożenie do prawa krajowego postanowień międzynarodowych aktów prawnych, w tym ratyfikowanej przez Polskę Konwencji Nr 127 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej ciężaru maksymalnego ładunków, dozwolonego przy przenoszeniu przez jednego pracownika. Zgodnie z art. 3 tej Konwencji – nie może być wymagany lub dozwolony ręczny transport przez jednego pracownika ładunku, którego waga mogłaby szkodzić

zdrowiu lub grozić niebezpieczeństwem pracownikowi; natomiast zgodnie z art. 7 – zatrudnianie kobiet przy ręcznym transporcie ładunków innych niż lekkie powinno być ograniczone, a w wypadku zatrudniania kobiet przy ręcznym transporcie ładunków, maksymalny ciężar tych ładunków będzie musiał być znacznie mniejszy od tego, jaki jest dozwolony dla mężczyzn.

W świetle art. 3 dyrektywy 90/269/EWG w sprawie minimalnych wymagań dotyczących ochrony zdrowia i bezpieczeństwa podczas ręcznego przemieszczania ciężarów w przypadku możliwości wystąpienia zagrożenia, zwłaszcza urazów kręgosłupa pracowników – pracodawca powinien podjąć odpowiednie przedsięwzięcia organizacyjne lub powinien użyć odpowiednich środków, zwłaszcza wyposażenia technicznego, w celu uniknięcia konieczności ręcznego przemieszczania ciężarów. O ile nie można uniknąć ręcznego przemieszczania ciężarów, pracodawca powinien podjąć odpowiednie przedsięwzięcia organizacyjne, użyć odpowiednich środków lub dostarczyć pracownikom takie wyposażenie, aby zmniejszyć zagrożenie związane z ręcznym przemieszczaniem ciężarów.

Biorąc pod uwagę powyższe postanowienia międzynarodowych aktów prawnych oraz wiedzę na temat dopuszczalnych wartości obciążenia pracą nie powodujących zaburzeń mięśniowo-szkieletowych – na podstawie propozycji ekspertów z dziedziny medycyny pracy i ochrony pracy, m.in. z Instytutu Medycyny Pracy i Centralnego Instytutu Ochrony Pracy, w ww. rozporządzeniu Rady Ministrów ustalono dopuszczalne normy ręcznego dźwignia ciężarów przez kobiety. Ustalono w szczególności, że kobieta nie może ręcznie przenosić ciężarów o masie przekraczającej 20 kg przy pracy dorywczej (do 4-ch razy na godzinę w czasie zmiany roboczej).

Poprawa sytuacji kobiet zatrudnionych na stanowiskach ratowników medycznych może nastąpić przede wszystkim poprzez odpowiednie działania pracodawców, w szczególności przez zapewnienie właściwej organizacji pracy i wyposażenie ratowników medycznych (zarówno kobiet jak i mężczyzn) w sprzęt, który zmniejszy obciążenie układu mięśniowo-szkieletowego. Niezbędne jest również przeszkolenie pracowników w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, w szczególności w zakresie prawidłowych metod wykonywania ręcznych prac transportowych.

Mając na uwadze sygnały o problemach związanych z zatrudnianiem kobiet – ratowników medycznych, Minister Zdrowia zwrócił się pismem do Ministra Pracy i Polityki Społecznej informując o zaistniałej sytuacji. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej rozważa możliwość ponownego zwrócenia się do ekspertów z dziedziny medycyny pracy i ochrony pracy, z prośbą o przeanalizowanie kwestii ręcznego dźwignia ciężarów przez kobiety i zaproponowanie odpowiednich rozwiązań.

z powierzeniem

[Podpis]
Z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
PODSZKRETAJĄCY
Marek Huber